

i Virkeligheden er dette, at det næsten ikke er muligt, endskønt der er flet noget, der ikke er, som det skulde være, at rejse nogen bestemt Behovsdelse mod nogen. Jeg skal nemlig gøre ærede Medlemmer opmærksom paa, at denne Konto har staaet saaledes usforandret i en meget lang Aarrække, og den er endogaa bleven forhøjet. Den var tidligere 7,500 Kr., men blev forhøjet til 10,000 Kr. I alle disse Aar har Chefen for det kgl. Teater haft disse 10,000 Kr. til sin Disposition, uden at der af noget Menneſte er forlangt regnskabsmæssigt Bevis for, hvorledes Kontoen er anvendt. Saa vidt jeg har forstaaet den højtærede Minister, mener Teaterchefen, at en saadan Konto er nødvendig, og at han efter den sædvanlige Praksis, som nu har bestaaet i en Aarrække, har anset sig for berettiget til efter sit eget Skøn at uddele Lønningsforbedringer til dem af det kgl. Teaters Personale, som han syntes, der var Anledning til at give dem, uden at noget som helst blev bekendt om, hvem der fik dem, og han mener, at det ikke vilde være muligt at disponere over en saadan Konto, naar alle og enhver skulde vide, hvem der faar af den. Teaterfolk ere løjerlige sensible Personer, der møde nervøse og angrebne og ere daarlig tilpas, og som mulig paa Grund af deres daarlige Humør ikke kunne gøre saa god Tjeneste, som det kunde ønskes, men som saa blive fattede i godt Humør ved at faa en saadan Dufør, og Teaterchefen mener, at det ikke er muligt at drive et Teater tilfredsstillende — saaledes opfatter jeg det —, uden at man har en saadan lille Medicin til at opmuntre sit Personale med en Gang imellem. Udvalget erkender, at det kgl. Teaters Chef efter den langvarige Praksis har haft Grund til at anse sig for berettiget til at uddele disse Beløb paa den Maade, som han har gjort, men paa den anden Side mener man, at det er noget, som ikke kan forsvares lige over for Tinget og Skatteyderne, at lade en Embedsmand have en saadan Konto til sin Disposition. Der er ikke noget Medlem af Udvalget, og jeg er overbevist om, ikke noget Medlem her i Tinget, som nærer den ringeste Tvivl om, at hver eneste Dre af denne Konto er anvendt efter sit Formaal, og der er i den Henseende ikke noget, som kan lægges Teaterchefen til Last. Hans Skøn med Hensyn til, hvorledes Kontoen er bleven anvendt, kunde muligvis være Genstand for Kritik; men derom kan man intet vide, da vi ikke vide, hvorledes Kontoen er anvendt. Men der er, tror jeg, ikke Tvivl hos nogen om, at Kontoen er bleven anvendt efter sin Be-

stemmelse. Hele Udvalget er nu enigt om, at saaledes kan det ikke blive ved at gaa. Naar d'Her. ved Teatret ikke kunne taale at faa at vide, at de andre faa noget — det hedder sig nu, at den ene ikke kan taale at faa at vide, at den anden faar en Dufør —, saa de virkelig se at finde sig i det. Vi maa have det ordnet paa en saadan Maade, at Teaterchefen over for sin Minister kommer til at aflægge forsvarligt Regnskab for Beløbets Anvendelse. Men hvor vidt man ellers vil gaa med Hensyn til Offentliggørelse af, hvorledes denne Konto i Fremtiden maatte blive anvendt, hvor vidt man vil komme ind paa Dmtale deraf for Fremtiden, vil blive Genstand for senere Forhandling. Under Nr. 83 har Udvalgets Flertal stillet det sædvanlige Forslag om Nægtelse af den dramatiske Elevskole, som jeg vel ikke behøver at sige noget videre om.

Under Nr. 89 er der af Ministeren stillet et Forslag om en litterær Understøttelse, som staaar utiltraadt. Dette hænger sammen med Udvalgets Stilling til alle Spørgsmaal om litterær Understøttelse i det hele taget, idet de nemlig som sædvanlig — det er ikke noget nyt — udsættes til tredje Behandling; der er endnu ikke taget nogen Beslutning om nogen af disse. Under Nr. 93 er der som sædvanlig af Udvalgets Flertal nægtet Tilskud til Fødsels- og Plejestiftelsen. Blandt de Spørgsmaal, hvis Afgørelse man har forbeholdt sig til tredje Behandling, ere endnu nogle Lønninger og Udgifter ved de kongelige Døvstummeinstitutter. Det er gjort af Hensyn til det Lovforslag, som er forelagt om Lønninger for disse Embedsmænd. Det samme gælder om Tilskud til Følkehøstoler, idet der jo nemlig foreligger et Lovforslag derom oppe i Landstinget for Djebliffet, saa at man ikke for Tiden har villet tage nogen Beslutning desangaaende. Der er bevilget et Tilskud til forskellige Museer, og ved Samraad er forhandlet om vedkommende Museumsbestyrelses Forpligtelse til at anvende Etiketter paa de udstillede Genstande. Det er et Spørgsmaal, som mange Gange har været under Dmtale baade her i Salen og i Finansudvalget, og som jeg vil tillade mig at lægge den ærede Minister paa Sinde, idet det er Udvalgets bestemte Mening — og jeg tror ogsaa, at der er Tilslutning derfor her i Tinget —, at det gør alle vore offentlige Samlingers Betydning for den store Almindelighed langt større, naar Genstandene saa vidt muligt ere forsynede med Etiketter, saa at Folk ikke behøve at gaa omkring med Kataloger for at se efter, hvad det er, de se.

Endvidere er der til dette Afsnit i Be-